

til Dels i Tilknøytning til den ældre Ret, vigtige Bestemmelser om kort Præskription, som have været forbilledet for tilsvarende Bestemmelser i andre Handelslovbøger, men som der ingen Anledning er til at omtale her, da de angaa Forhold, hvorom særskilte Bestemmelser ikke have kunnet finde Plads i Lovforslaget.

Med Code civil's Indførelse i Lande og Landsdele udenfor Frankrig kom dens Præskriptionsbestemmelser ogsaa til at gælde der, og de genfindes ligeledes, med Væmpelser i Enkeltheder, i de nyere Lovbøger, som ere formede paa Grundlag af den franske Lovbog, saaledes navnlig i den hollandske Civillovbog af 1838 og den italienske Civillovbog af 1865. I Tyskland have Bestemmelserne i Code civil's Artt. 2271 ff. — ved Siden af, at de kom til at gælde i de Landsdele, hvor den franske Lovbog var bleven indført — dannet forbilledet for en lang Række Love, Størstedelen fra Tiden fra Slutningen af Trediverne til Slutningen af Halvtredserne, hvorved den ene tyske Stat efter den anden har indført tilsvarende korte Præskriptioner. Preussen gjorde Begyndelsen med en Lov af 1838, som atter har ligget til Grund for Størstedelen af de øvrige Love, af hvilke særligt kan fremhæves en Lov for Hannover af 1850, der har været det nærmeste forbillede for en Del af de senere Love. I Tillægget findes under Nr. 4 en Gengivelse af de Paragraffer i den nævnte preussiske Lov, som opregne de Fordringer, der omfattes af den. Den samme omstændelige Opregning som udmærker denne Lov, gaar igen i samtlige øvrige Love, dog med Afvigelser i Enkeltheder, som vel i øvrigt for Størstedelen kun sigte til at berigtige og supplere Opregningen eller tilpasse denne efter stedlige Forhold, uden at derimod nogen væsentlig Forskyldelse af Grænserne for den korte Præskriptions Omraade er tilfjættet. De tilsvarende Bestemmelser, som findes optagne i Udstøtet til en tysk Civillovbog (anden Læsning, 1892), og som kunne betragtes som den seneste Revision af Forregningen, ville findes gengivne i Tillægget under Nr. 5. En Bestemmelse svarende til Code civil's og de nu omtalte tyske Præskriptionsloves Forfrister findes i den sveitsiske Forbundslov om Obligationer af 1881. (se Tillægget under Nr. 6); dens Opregning er mindre vidtløftig end de tyske Loves, til Dels fordi den har benyttet rummeligere Kategorier.

Præskriptionstiden, som i Code civil for de forskellige Fordringer er seks Maanedes, et, to og fem Aar, er i den preus-

ske Lov af 1838 sat for nogle Fordringer til to, for andre til fire Aar; de samme Frister ere benyttede i mange andre af de tyske Love og ligeledes i det tyske Udstøt. De fleste nyere Love, derimellem Lov for Wirtemberg af 1852 og Civillovbog for Kongeriget Sachsen af 1863, have nøjedes med een Frist, paa tre Aar. Den sveitsiske Obligationeretslov har ligeledes een Frist, paa fem Aar.

Ved Fastsættelsen af de her omhandlede Præskriptioner har den franske Lovgivning nærmest ladet det Hensyn være ledende, at ved Fordringer af det omhandlede Slags — som i Reglen afgøres hurtigt og som oftest uden at kvitteringer tages eller i alt Fald gemmes — vil der, naar der er hængaet nogen Tid, almindeligvis være en stor Sandsynlighed for, at Fordringen (om nogen saadan overhovedet er tilstet, Forholdet navnlig ikke er, at der er betalt kontant) er afgjort, selv om saadant nu ikke lader sig bevise — eller anderledes udtrykt, det Hensyn at forhindre Fremsettelse og Gennemførelse af Krav, som i Virkeligheden ere afgjorte. Denne Lovgivning har overensstemmende hermed forment Virkningen af Forældelsen som en Lovformodning om, at der er betalt, som kan afkræstes, i hvilken Henseende der er hjemlet Afgang til at faa Debitor paa-lagt G^d). Dog gælder det her anførte ikke om fem Aars Præskriptionen af forældne Krav paa periodiske Ydelser. Bøgen er ved denne fornemmelig lagt paa det økonomiske Djeved at hindre, at Restancer umærkeligt dhyne sig op til sluttelig Ruin for Skyldneren. Hvad her er sagt om fransk Ret, finder ligeledes Anvendelse paa hollandsk og italiensk Lovgivning. I de oven-omtalte tyske Love og i den sveitsiske Obligationeretslov er derimod den korte Forældelse i Henseende til sin Virkning i det hele bleven stillet lige med anden Forældelse.

I Henseende til, hvad det nærmere er for Fordringer, der ere inddragne under de her omhandlede Præskriptionsbestemmelser, henvises med Hensyn til Enkeltheder til de Lovtekster, som eksempelvis ere gengivne i Tillægget. Her skal kun tilføjes nogle almindeligere Bemærkninger om disse Lovbestemmelser Omraade. Naar bortses fra Fordringer paa periodiske Ydelser — hvor under Fordring paa Besæftigelse af fast Ejen-

^{*)} Jfr. herom Thomsen: Bidrag til Læren om Fordringsrettighedens Forældelse efter dansk og fremmed Ret S. 27 ff.